

a bázlivě: „Prosím vás, pane —“ Králík se zarazil, upustil bílé kozinkové rukavice a vějíř a pádil do tmy, co mu nohy stačily.

Alenka zvedla rukavice a vějíř, a protože bylo v síni horko, ovívala se a takto si povídala: „Ach jo! Dnes je všechno naruby. A ještě včera to bylo jako jindy. Copak se se mnou v noci stala nějaká změna? Počkat: byla jsem to já, když jsem ráno vstávala? Tak se mi zdá, že mi bylo nějak divně. Ale jestli to nejsem já, ptám se dál, kdo tedy jsem? To je ta záhada!“ A probírala všechny známé děti, stejně staré jako ona, jestli se snad v některé z nich neproměnila.

„Určitě nejsem Ada,“ řekla si Alenka, „ona má takové dlouhé lokýnky a já nemám žádné; a Mabel přece taky nejsem, já toho tolik umím a ona, ach, ta neumí skoro nic! A ostatně ona je ona a já jsem já — a vůbec, je to záhada! Zkusím, jestli ještě umím, co jsem dřív uměla. Tak tedy: čtyřikrát pět je dvanáct, čtyřikrát šest je třináct, čtyřikrát sedm je — ach, jóje! Takhle se do dvaceti vůbec nedopočítám! Ale na násobilce tolik nezáleží, zkusím to se zeměpisem. Londýn je hlavní město Paříže a Paříž je hlavní město Říma a Řím — kdepak, tak to vůbec není. Nejspíš jsem se proměnila v Mabel. Zkusím odříkat ‚Nad Berouňkou —‘ Složila ruce v klín, jako by odříkávala úlohu, a spustila, ale hlas měla chraplavý a cizí a slova nezněla stejně jako dřív:

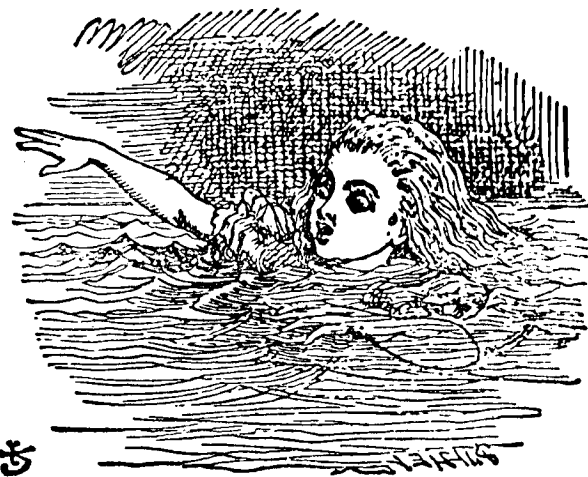
*Na Berouňce pod Tetínem
krokodýl se vyhřívá,
hoví si v tom proudu líném
jako kláda neživá.*

*Potutelně usmívá se
v šupinatém pancíři,*

*očkem po rybičkách pase,
zda mu ve chřtán zamíří.*

„Takhle to jistě není,“ řekla Alenka a znovu se jí zalily oči slzami, když povídala: „To už je jisté, je ze mě Mabel, teď se musím odstěhovat do toho jejich baráčku, hračky žádné a ouvej! toho učení! Kdepak, už to mám; jestli jsem Mabel, zůstanu tady! Jen ať si sem strkají hlavu a volají: ‚Pojď ven, milánku!‘ Jenom zvednu hlavu a řeknu: ‚Tak kdo tedy jsem? Napřed mi to povězte, a když budu tou osobou ráda, vyjdu ven — když ne, zůstanu tady, dokud se nestanu někým jiným.‘ Ach jáje,“ Alenka se znovu rozplakala: „Kdyby sem tak někdo strčil hlavu! Už se mi tu nechce být tak sama!“

Při těch slovech se podívala na ruce a podivila se, že si za řeči navlíkla Králíkovu bílou kozinkovou rukavičku. „Jak je to možné?“ řekla si. „To se asi zas zmenšují.“ Vstala a šla se poměřit ke stolku a od oka odhadla,

že měří asi dvě stopy a pořád se ještě sevrkává. Přišla na to, že to je vějířem, který má v ruce, a honem ho pustila, zrovna včas, než se docela sevrkla.

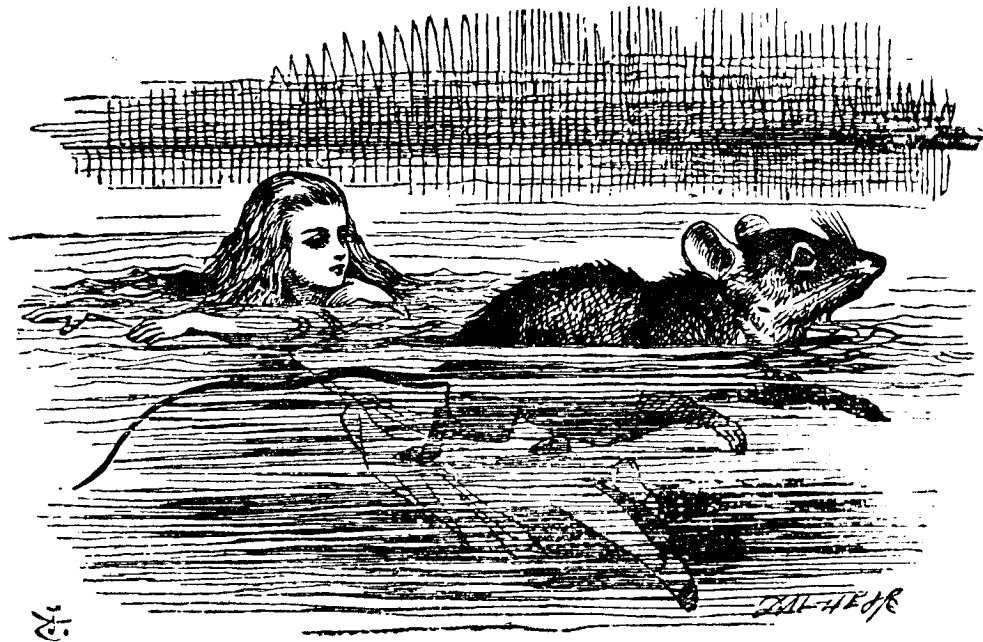
„To jsem měla namále!“ řekla Alenka, tou náhlou změnou celá vylekaná, ale šťastná, že ještě žije: „A teď honem do zahrady!“ Horem-pádem se rozběhla k dvířkám — ale ouha! dvířka byla zavřena a zlatý klíček ležel jako předtím na skleněném stolku, „a je to čím dál horší,“ řekla si chudinka, „protože tak malá jako teď jsem jakživa nebyla! To je ale hloupé.“

Při těch slovech uklouzla a žbluňk! byla po krk ve slané vodě. Nejprve jí napadlo, že snad spadla do moře, „tak to pojedou domů vlakem,“ řekla si Alenka. (Byla totiž jednou jedinkrát u moře a hned usoudila, že ať jde člověk na anglickém pobřeží kam chce, všude uvidí v moři spoustu převozných kabin, dále děti, jak nabírají dřevěnými lopatkami písek, potom řadu penzióňů a za nimi nádraží.) Ale brzy přišla na to, že je v kaluži slz, které naplakala, když měřila devět stop.

„Neměla jsem tolik plakat!“ řekla si Alenka a plavala sem a tam, aby z toho vybředla. „Za trest se teď utopím ve vlastních slzách! To bude divné! Ale dnes je divné všecko.“

A tu v kaluži kousek od ní něco zašplouchalo — i plavala tam podívat se, co to je. Zprvu jí to připadalo jako mrož nebo hroch, ale potom si vzpomněla, jak je maličká, a zjistila, že to je jen myška, která stejně jako ona sklouzla do vody.

„Což bych na myš promluvila,“ pomyslela si Alenka. „Jsou tady samé nevidané věci, kdoví, třeba umí ta myš mluvit. Ostatně nic se nestane, když to zkusím.“ Spustila tedy: „Ó myši, nevíš, jak bych se dostala z té kaluže? Mam už toho plavání tady dost, prosím tě, ó myši!“ (Alenka si myslila, že takhle se s myši mluví. Nikdy to nedělala, ale jak si pamatovala, v bratrově latinské mluvnici stálo: *myš — myši — myši — myš*—

ó myši!) Myš se na ni podívala zvědavě a jako by na ni jedním okem mrkla, ale nic neříkala.

„Možná že nerozumí anglicky,“ myslila si Alenka. „Tohle bude francouzská myš, přišla sem s Vilémem Dobyvatelem.“ (Alenka sice z dějepisu leccos věděla, ale kdy se co událo, o tom neměla ani potuchy.) Spustila tedy znovu: „Où est ma chatte?“ To byla první věta z francouzské učebnice. Myš se najednou vymrštila z vody a jako by se po celém těle třásla strachy. „Ach, odpusť, Myško,“ vyhrkla Alenka samým leknutím, že se snad toho zvířátka nějak nemile dotkla. „Dočista jsem zapomněla, že nemáš ráda kočky.“

„Že nemám ráda kočky!“ zapištěla pronikavě a zlostně Myš. „Ty bys je na mém místě měla ráda?“